

Do jutra jaha v kraju lune

Barbara
Kaiser

REKA Z jezikom grlic govoriš / kot zrnje trdo zagovarjaš
vodo za katero slutiš
da s tokom razčesava račjo zel
in da ziblje zvezde v zrcalu valovanja
vržeš vanjo svojo senco
s kamnitimi beločnicami dna jo opazuje
drsiš počasi in napeto in jo zapeljuješ
sam
na bregu negotovost praznih streh strmi
v najtanše dno globine tvojega drobvoja
in se zatika znotraj kot rezilo
da se stena k steni lepi / da ti jemlje zrak
ko se odločiš
te ona nosi v naročju
stran

BRODNIK zaprtih oči si sanjski veliki voz
 ko vzhod dvorano jutranje pesmi odpira
 valček sonca posnameš z gladine z očmi
 ko si voznik za meglice oblek iz jelševih senc
 polizke zarje seštevaš v grmovju ob reki
 čolnar z domišljijo začaranih rac
 se trsje razmika in ločje vrvi
 pred premcem odkrivaš nov čas
 nikoli ni tu in ni zdaj v potovanjih

 skoz sanjaste vodne vrtove te vodi svetloba dokler
 še usta brega molčijo in veslo si
 sam

SVEN srka nočno pego iz odkritih ust
 seje dih v brezmejno plodnost sluha
 ko se odtrga kaplja od napušča
 ko se spušča v temni zrak
 zasliši tok v kleti pljuč
 začuti ključ odmiranja v životu

 goli prsti razpletejo v jutro krče sanj
 po ploskvi znoja išče pot nasproti
 prosi da se ne zgubi
 in da nikoli ne pozabi njenega imena
 iz globine pljuč ji jemlje zrak molčanja
 da šumi kot smreka v vetru

ko on še ni gozdar

SALKA ne raznaša več šumenje severnega vetra
 krik prehoda prek ožine ki jo loči
 breg strmí nad morjem do globine zemlje

brez besed srši tišina v pismih / nepopisanih papirjih
 bolečina potovanja razi mehko tkivo mozga
 da v trenutkih teže kri brez smisla kroži
 le ohranja z željami prevezani spomin

do jutra jaha v kraju lune
 v izprano posteljnino bivših poležavanj
 toplino vpija z drobci v sebi strtega telesa
 sledi po skriti sledi na daljavo vedno nezavedno
 nevidno vstaja s tabo zgodaj zjutraj
 kot nema senca lakote po mrtvih sanjah

slepo teče s časom v tihi želji
 biti Jaz

ODMIRANJE ko se dotikaš skozi led
 se mrtva koža lepi na kristale zmrznjenega joka
 ko v beli pokrajini beločnice pustiš
 ti svetilnost mraza zenice izžge v veselja črne luknje
 ostaneš brez pogleda
 ko v nemi sliki teka treh jelenov
 s sluhom zapustiš gozdove mrtvih jelk
 veš da je hrup motornih žag osamljenih gozdarjev zadnja pesem
 da te zbujajo strel pogona na divjad
 da brez vrnitve tečemo skozi čas

EVA ostala je na steni zveržena
 stihija
 priklenjena v ritem razenja po tihožitju joka
 zastrta za sledovi slanih strug
 bleščala se je v luči sveč
 bolj ostra kot konica zublja

brez glasov jo jemljejo minute stolpnih ur
 stoletja
 temelji razpadajo v zemljo korenin
 strup plevela po prsti kroži v porah
 smrt semen (nezabeleženih) skoraj breztežnih
 za kar ni rojstne knjige ni popisov

lahko izpuliš in boli na tvoji lastni koži
 in srh začutiš in kislino znoja ob dotiku
 srce nori da kri se zaletava v konce kapilar
 in ti bežiš pred sabo s sabo
 in v svetu iščeš večni vrt

je to ljubezen prva črta?
 iz brez očrta rastejo gradovi na
 risalnih deskah arhitektov sanj
 oči in roke so v potezi šaha
 ko v belih in v črnih poljih se vrstijo
 sence in luči iskanja
 ko v grleni pesmi gnezdiijo glasovi plesa
 kjer se noge stikajo v život in gredo v stisk dajanja
 uvija se pod sladkim tilom znoja
 praprotna postava z gozdnih stez
 od vil / strasti je vsa razstлана v posteljo pozabe
 je vtisnjena v topli vosek podzavesti še zaprtih vrat
 in bo iztisnjena v noči pod obokom kril
 bo meteor od hipne želje in bežanja vžgan
 v kisiku zemljinih oči
 bo samo iskanje v rokah ko bo gledal zvezde
 mogoče je le smrtna pot hoditi tiho pod cvrčanjem
 zvezd v tanki ponvi mraka
 z glavo v glavi in s čutili v neizmerjeni globini sle
 in v sebi zasejati sanjsko seme smeha

.....